

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 187/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy- stażysta Aleksander Wawer

przy udziale prokuratora: Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 9 sierpnia 2019 r. w Warszawie

sprawy G. K. (1) syna J. i I. ur. (...), w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 13 listopada 2018 r. sygn. akt II K 869/17

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 187/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 13 listopada 2018r. po rozpoznaniu sprawy sygn. II K 869/17 G. K. (1), oskarżonego o to, że:

w dniu 6 sierpnia 2017 roku w miejscowości C. (...), gm. P., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym sprawcą po uprzednim otwarciu w nieustalony sposób i pokonaniu fabrycznych zabezpieczeń zaparkowanego tam samochodu H. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych (...)dokonał zaboru wskazanego pojazdu w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującym się wewnątrz mieniem w postaci: urządzenia nawigacji satelitarnej oraz dwóch odbiorników CB wszystko o łącznej wartości 34 100 zł na szkodę B. K.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

1. oskarżonego G. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za czyn ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego B. K. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych);
3. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w Wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/244/17/P pod poz. 1-7;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w sprawie w okresie od dnia 7 sierpnia 2017 r. godz. 18:00 do dnia 9 sierpnia 2017 r. godz. 10:50

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje złożyła obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia tj.

1) art. 7 w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż żaden z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów nie pozwolił na wykluczenie sprawstwa oskarżonego tj. przyjęcie, że w czasie, kiedy doszło do dokonania kradzieży z włamaniem oskarżony przebywał w innym miejscu w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie nie tylko brak jest jakichkolwiek dowodów nawet pośrednich, które mogłyby wskazywać na udział oskarżonego w zdarzeniu, lecz również występowały inne równie prawdopodobne wersje zdarzeń, a które nie zostały przez sąd wykluczone w trakcie postępowania dowodowego a które winno się tłumaczyć na korzyść oskarżonego G. K. (1);

2) art. 7 k.p.k. w zw. a art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przy jednoczesnym ich uwzględnieniu wyłącznie na niekorzyść oskarżonego a zatem z naruszeniem zasady obiektywizmu przejawiającego się w:

a) bezpodstawnym uznaniu, iż to oskarżony w dniu 6 sierpnia 2017r. był obecny na parkingu w miejscowości C. (...) gm. P. i uznanie, iż to oskarżony był jednym ze sprawców kradzieży z włamaniem w sytuacji, gdy brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu wskazującego ażeby oskarżony był obecny w dniu 6 sierpnia 2017 roku wyżej wymienionej miejscowości, jak również aby mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu,

b) dowolnym uznaniu, iż to że oskarżony jest właścicielem samochodu marki M. (...) świadczy per se, iż dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego,

c) całkowicie dowolnym uznaniu, iż w dniu 6 sierpnia 2017 r. to oskarżony kierował pojazdem marki M. (...) w sytuacji gdy brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu, vide zeznania świadków, zapis monitoringu, który mógłby wskazywać na udział oskarżonego w inkryminowanym zdarzeniu

d) niedopuszczalnym przyjęciu iż oceniając czy oskarżony mógł dopuścić się tego czynu trzeba mieć na uwadze również to iż oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany w sytuacji gdy niedopuszczalnym jest przypisywanie sprawstwa oskarżonemu na podstawie uprzedniej karalności, która może być brana pod uwagę przy ewentualnym wymiarze kary a nie zaś przy ustalaniu stanu faktycznego tudzież przypisywaniu winy;

3) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania przez sąd z urzędu świadka kierowcy busa, który dysponował kluczami do samochodu pokrzywdzonego przez okres 30-60 minut (vide zeznania świadka B. K.) w czasie kiedy doszło do kradzieży z włamaniem a zatem miał wiedzę na temat istotnych okoliczności sprawy;

4) art. 410 k.p.k. poprzez:

a) pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia a wynikających z przeprowadzonych dowodów z zeznań świadka A. W. z która to nie rozpoznała oskarżonego jako sprawcy czynu zabronionego jak również widziała iż osoba biorąca udział w kradzieży podeszła do samochodu na parkingu i otworzyła sobie z kluczyka a co wskazuje iż osoba która dokonała kradzieży posiadała klucz do skradzionego pojazdu

b) pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia , a wynikających z przeprowadzonych dowodów z zeznań świadków B. K. i G. K. (2), z których wynika , iż przekazywali kluczyki do samochodu innej osobie kierowcy busa , która dysponowała nimi przez okres 30-60 minut przed kradzieżą

5) art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. przez sporządzenie przez sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku z naruszeniem ww. przepisu poprzez ocenę wyłącznie na niekorzyść oskarżonego z jednoczesnym brakiem wskazania w sposób dostateczny jakie fakty sąd uznał za udowodnione na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych , co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego poprzez uniemożliwienie poznania rzeczywistego toku rozumowania sądu przy ocenie dowodów i ustalaniu faktów

W konsekwencji obraży wyżej wymienionych przepisów postępowania zarzuciła

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść a polegający na

a) uznaniu iż oskarżonego G. K. (1) będącego wyłącznie właścicielem samochodu marki M. o nr (...) był jednym ze sprawców kradzieży z włamaniem w dniu 6 sierpnia 2017 roku w sytuacji kiedy żaden ze świadków nie rozpoznał oskarżonego jako sprawcy zarzucanego mu czynu jego wizerunek nie znajdowała się na nagraniu z monitoringu a nadto brak jest w aktach sprawy żadnego bezpośredniego jak również pośredniego dowodu wskazującego na jakikolwiek ewentualny udział oskarżonego w dokonaniu kradzieży z włamaniem;

b) ustalenie , iż uprzednia karalność G. K. (1) uprawnia do przyjęcia , iż to właśnie oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego;

Mając na względzie powyższe na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. wniosła o

1. zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu względnie

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy, zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna a zawarte w niej wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie zasługują na uwzględnienie. Proces w tej sprawie miał charakter poszlakowy, czemu dał wyraz sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku a do zasad dowodzenia winy w takim procesie odwołuje się obrońca oskarżonego G. K. (1) w złożonej apelacji. Istotnie, żaden dowód w tej sprawie nie wskazuje wprost na udział oskarżonego w przestępstwie kradzieży z włamaniem samochodu H. gdyż ani zeznania świadków, ani zapisy monitoringu czy wideorejestratora nie pozwalają na identyfikację G. K. (1), jako sprawcy przestępstwa. Wnioskowanie o winie odbywa się na podstawie poszlak. Wbrew zarzutom obrońcy, poszlaki w tej sprawie układają się w nieprzerwany łańcuch i przy zastosowaniu zasad logicznego rozumowania prowadzą do jedyne wniosku, że oskarżony brał udział w kradzieży z włamaniem samochodu marki H. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych (...) na szkodę B. K.. Łańcuch poszlak rozpoczyna się od ustalenia faktu, że oskarżony w dacie zdarzenia był właścicielem samochodu marki M. nr rej. (...), co potwierdza umowa z dnia 27 lipca 2017r. i zeznania świadka D. Z.. Samochód, jak wykazały jego oględziny, posiadał charakterystyczną cechę - klapkę wlewu paliwa w innym kolorze. (k-285) Taką cechę potwierdza także zapis monitoringu. (k- 98). Sposób popełnienia tego przestępstwa oraz jego dokładny czas zarejestrowały kamery monitoringu z Zajazdu (...). Na podstawie tego zapisu nastąpiło odtworzenie zachowania sprawców kradzieży samochodu H., którzy na miejsce zdarzenia przyjechali właśnie samochodem marki M. nr rej. (...) z klapką wlewu paliwa w innym kolorze, którego właścicielem był w dacie czynu oskarżony G. K. (1). Nie ma racji obrońca zarzucając w apelacji, że fakt obecność na miejscu zdarzenia samochodu, którego właścicielem był oskarżony nie wystarcza do przypisania mu winy popełnienia przestępstwa, gdyż nie pozwala na wyeliminowanie innych prawdopodobnych okoliczności np. przekazana tego pojazdu innym osobom do użytkowania. Tymczasem łańcuch poszlak nie sprowadza się tylko do tego jednego faktu. Wymaga jednak dodatkowego uzupełnienia o te

okoliczności, które wynikają z ujawnionych przez sąd I instancji dokumentów, a które ocenione łącznie wskazują przy zastosowaniu zasad logicznego rozumowania, na sprawstwo oskarżonego. Od zgłoszenia kradzieży w dniu 6 sierpnia 2017r. ok. 14:00 samochód marki M. (...) był poszukiwany przez policję. Samochód ten po raz pierwszy został zauważony w dniu 6 sierpnia 2017r. o godzinie 19. 30 w okolicy P. na drodze nr (...) a kierowca tego pojazdu nie zatrzymał się do kontroli policyjnej. Policjanci podjęli pościg ale nie udało się zatrzymać kierowcy zaś samochód marki M. nr rej. (...) odnaleźli o godzinie 19. 40 w Z.. Samochód był zamknięty na zamki fabryczne bez śladów włamania. (k- 27-29, k- 30- 31) Oskarżony G. K. (1) został zatrzymany w dniu 7 sierpnia 2017r. w N. o godzinie 18:00 i miał przy sobie kluczyk do pojazdu marki M. (...). (k- 464, k- 52) Przed zatrzymaniem w dniu 7. 08. 2017 r. o godzinie 3: 36 płacił kartą bankową za zakupy na stacji (...) w M.. O godz. 8 tego samego dnia płacił kartą w Ł. na stacji (...) a także płacił kartą tego dnia w K. na stacji (...) (k- 206). Odległości pomiędzy tymi miastami oraz zarejestrowane płatności kartą bankową na stacjach paliw wskazują na to, że oskarżony przemieszczał się samochodem, zaś kluczyk do samochodu M. posiadał w momencie zatrzymania. Oględziny samochodu M. wykluczają, aby ten pojazd został oskarżonemu skradziony. Płatności kartą bankową dokonywane w różnych miejscach na terenie stacji paliw wskazują na to, że oskarżony cały czas przemieszczał się samochodem. Został także zatrzymany w tej samej okolicy, w której dokonano kradzieży H.. Musiał samochodem jeździć już wcześniej skoro w momencie zatrzymania posiadał rachunek ze stacji (...) z dnia 5. 08. 2017r. oraz płacił kartą bankową we W. w dniu 6 sierpnia 2017r. o godzinie 3. 29 rano na stacji paliw Łukoil . (k- 206) Tak więc, samochodem przemieszczał się w dniu 6 sierpnia 2017r. jadąc z południa P. do P.. A potem w dniu 7 sierpnia 2017r. do Ł. i z powrotem do Z.. Te okoliczności wykluczają aby przekazał swój samochód marki M. (...) innym osobom do użytkowania nie wiedząc o tym, że zostanie wykorzystany do dokonania kradzieży innego pojazdu na terenie Zajazdu (...) w miejscowości C. gm. P.. Gdyby tak było nie mógłby przemieszczać się do tych miejsc gdzie płacił swoją kartą bankową. Istotnie, zapisy monitoringu czy też wideorejestratora nie pozwalają na ustalenie, wyglądu mężczyzn, którzy przyjechali samochodem marki M. (...) do Zajazdu (...) i dokonali kradzieży H.. Także świadek A. W. nie rozpoznała tych mężczyzn, chociaż widziała moment kradzieży samochodu H.. Jednak dane dotyczące sposobu poruszania się M. oraz płatności wykonywane kartą bankową należącą do oskarżonego wskazują jednoznacznie, że jednym z tych mężczyzn, którzy przyjechali na teren Zajazdu (...) był G. K. (1) -właściciel M. nr rej. (...). Obrońca wskazuje, że sąd I instancji zaniechał przesłuchania kierowcy busa, który dysponował kluczykami do samochodu pokrzywdzonego przez okres 30-60 minut zarzucając, że mógł on dokonać kradzieży tego pojazdu. Otóż kierowca busa nie mógł być osobą, która dokonała kradzieży H. gdyż w czasie kiedy kradzież miała miejsce czyli tuż po godzinie 13:00 w dniu 6 sierpnia 2017r. wioził gości na obiad do Zajazdu (...) i przywiózł ich ma miejsce już po dokonaniu kradzieży samochodu H. ok. godziny 13. 30 . Kradzieży, jak wynika z zapisu monitoringu dokonano tuż po godzinie 13.00 kiedy kluczykiem do tego pojazdu dysponował świadek B. K.. Z uwagi na to, że dysponował tym kluczykiem od godziny 8.30 to wykluczone jest aby inne osoby, którym ten kluczyk ewentualnie przekazał w celu parkowania samochodu H., mogły dokonać kradzieży tego pojazdu. Te osoby musiały zwrócić kluczyk B. K. zaś kradzieży H. dokonał, jak wynika z zeznań świadka A. W. i zapisu monitoringu pasażer samochodu M. (...), który przed 13.00 przyjechał na teren Zajazdu (...). Jak zeznała świadek A. W. mężczyzna ten podszedł do H. i przy pomocy kluczyka ten samochód otworzył a po jego uruchomieniu tym samochodem wyjechał z terenu zajazdu. Za nim pojechał samochód M., z którego uprzednio wysiadł ten mężczyzna, który otworzył i uruchomił H.. Jednak okoliczności tej sprawy nie pozwalają na ustalenie, iż samochód H. został otwarty i uruchomiony oryginalnym kluczykiem gdyż takim kluczykiem w momencie kradzieży tego samochodu dysponował jego właściciel- B. K., który odebrał kluczyki od kierowcy busa ok. godziny 8.30. Samochód H. musiał więc zostać otwarty innym przedmiotem niż oryginalny kluczyk np. łamakiem lub odciskiem oryginalnego kluczyka, zaś zeznania świadka A. W. nie są w tym zakresie wiarygodne. Świadek zeznała także, że obserwowała otwieranie samochodu H. (...) pewnej odległości a czynność ta wydawała się normalna i nie wzbudziła jej podejrzeń, stąd wysnuła wniosek, że samochód ten został otwarty oryginalnym kluczykiem. W jaki sposób został otwarty samochód H. nie można obecnie ustalić gdyż pojazd ten nie został odnaleziony, co uniemożliwia zbadanie jego zamków a także w toku postępowania przygotowawczego nie zostały przeprowadzone specjalistyczne badania kluczyka będącego w posiadaniu świadka B. K.. Należy zgodzić się z obrońcą, że osoby, które oprócz świadka B. K. miały kontakt z kluczykiem do samochodu H. teoretycznie miały możliwość jego skopiowania i przekazania mężczyznom, którzy potem przyjechali M. do Zajazdu (...). Natomiast ta okoliczności nie ma wpływu na odpowiedzialność oskarżonego, któremu sąd I instancji zasadnie przypisał to, że jako właściciel samochodu M. (...) brał udział wspólnie z nieustaloną osobą w kradzieży H.. Z zeznań świadka A. W.

wynika, że samochód H. otworzył i uruchomił pasażer, który wysiadł z samochodu M.. Z tych powodów należy uznać, że łańcuch poszlak został zamknięty i wskazują one jednoznacznie, że oskarżony brał udział w dniu 6 sierpnia 2017r. w kradzieży H. (...) terenu Zajazdu (...) w miejscowości C.. Ustalenia sądu I instancji są prawidłowe i znajdują oparcie w treści art. 7 k.p.k. zaś przepisy art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. nie zostały naruszone. Sąd I instancji nie naruszył także art 167 k.p.k. gdyż wobec wykazania, że kierowca busa nie mógł dokonać kradzieży H. nie było potrzeby przesłuchania tej osoby, jako świadka w sprawie. obrońca w toku procesu nie złożyła takiego wniosku dowodowego. Oczywiście jest, że o winie oskarżonego G. K. (1) nie świadczy to, że był poprzednio karany lub odmowa wskazania przez niego z czego się utrzymuje lecz zamknięty łańcuch poszlak ujawnionych w tej sprawie. Kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa zaś wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do zawinienia i nie jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Z tych powodów sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. O kosztach postępowania odwoławczego orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.